

UNA FESTA VIVA AMB DIVERSOS ELEMENTS

En contra del que molts vaticinaven, la diada de Sant Roc no morí perquè la joventut arenyenca va reaccionar ocupant, cada vegada amb més interès, el lloc dels antics macips. Un impuls important fou associar la ballada de la Dansa d'Arenys de Mar, recuperada per l'Esbart Maragall el 1949, a la festa de Sant Roc. La idea fou del mateix Josep Maria Nogueras i quedà instaurada des del 1953. Avui, la Dansa d'Arenys de Mar és integrant de la festivitats de Sant Roc i ha passat a ser un costum gairebé tan consolidat com la centenària participació dels macips en l'anticipat llevat de taula. Aquesta dansa, que avui només es balla la tarda de Sant Roc, havia tingut antigament la seva esplendor en les enramades i en els balls de plaça de totes les festivitats locals. A les enramades de l'octava de Corpus, s'anava a ballar la Dansa al carrer on corresponia per un torn establert des de temps immemorial. Al tombant del segle XX, el ball de plaça es deixà de ballar. El 1916, el musicòleg arenyenc Xavier Maimí, tement la pèrdua d'aquest patrimoni, en feu un recull de la música i el ball a partir de la tradició oral. Posteriorment, se'n va refer la partitura per a la seva execució en piano i als anys 40 s'hagué d'encarregar una nova instrumentació per a cobla. La Dansa és ballada per una parella de capdancers i 12 parelles. La primera part consisteix en l'oferiment que fan els balladors del ram a la seva balladora. La segona part és ballada en un cercle no tancat, fent bolangera a dreta i esquerra, fent i desfent caragols. Les parelles canvien de posició per fer uns moviments d'espolsada amb una altra parella i retornant a la seva posició original. La Dansa també incorpora un ball pla, amb diverses figures que representen diferents elements arenyencs, com són la flor de l'aranyoner o les rierades. Del segle XX ençà, la iniciativa popular ha fet que Arenys de Mar compti amb un bestiari festiu que, naixent en l'àmbit privat ha esdevingut un bé públic i un símbol d'identitat col·lectiva per a diverses generacions d'arenyencs i arenyenques. El 1955, per idea de la redacció de la revista Vida Parroquial, es crearen en Tallaferro i na Flor d'Alba, reis inspirats en el poema Canigó, de Jacint Verdaguer. Foren construïts per Domènec Umbert, vestits per Miquel Guri i costejats per Josep Pons i Vilà, qui els cedí a la vila d'Arenys de Mar. El 1980, una donació anònima finançà la creació d'en Roc i na Maria, representació dels nuvis de la Dansa d'Arenys de Mar. L'autor en fou Josep Cardona, de la casa Ingenio de Barcelona. També foren cedits a l'Ajuntament d'Arenys de Mar. N'Elm i na Carmeta arribaren per Sant Roc de 1997, donats per l'Esplai de la Gent Gran, la Confraria de Pescadors de Sant Elm i l'Ajuntament d'Arenys de Mar, a iniciativa d'Alfons Alcaraz. Els construí l'artista Martí Doy i els vestí el sastre Francesc Calopa. Representen un pescador i una peixatera, oficis molt arrelats a la vila. Les tres parelles, juntament amb els gegantons, capgrossos i el drac Arenyot, formen part del seguici popular de la festa de Sant Roc.